

„Kdo pa si, ki se upaš nad nami kričati?“ reče jezen poglavar. Iskali so ga in ga našli. „Ti, ki nisi večji kot prst, ti se upaš nad nami jeziti! Aló, z nami pojdeš!“

Kaj mu je pomagalo, da se je branil in kričal, bili so veliki in močni, a on majhen! Hočeš, nočeš, dejali so ga v torbo in jo zunaj trdno zapeli, da ni mogel ven.

Ko se je storila noč, prišli so do neke hiše, kjer so hoteli ukrasti meso in zabel iz podstrešja. Dejal je poglavar Palčka na dolgo palico in mu rekel: „Trdno se je oprimi, da ne padeš raz njo, lahko si razbiješ svoje koščice. Porinil te bodem v podstrešje. Pogledi, če je dosti mesa in slanine gori, in nam povedi.“

„Čemu?“ je vprašal Palček, ki je bil kar zelen same jeze, videč, da ga hočejo uporabiti za svoje grde namene.

„E kaj, to že mi vemo“, odgovoré roparji, in poglavar ga porine s palico v podstrešje.

Hitro je skočil Palček raz palico na strop, in kričal je na vso moč: „Kako zabel hočete, zasekano ali celo; kako zabel hočete, zasekano ali celo?“

Ljudje so se vzbudili doli v sobi, in roparji so zbežali. Ker je še Palček vedno kričal, je šel gospodar z lučjo v podstrešje gledat, kdo je. Ko zagleda Palčka, se jako razveseli, pa tudi Palček je bil vesel in je rekel: „Oče, zdaj sem pa zopet doma.“

Ta hiša je namreč bila očetova in materina. Oče ga je nesel v sobo, kjer se je dobro navečerjal. Moral je vse povedati, kako se mu je godilo, posebno pa še, kako je odpodil roparje. Mati ga je bila tako vesela, da mu je takoj drugi dan naredila lepo novo obleko. Živeli so še potem srečni in veseli dolgo let. Palček je še vedno rad delal, posebno rad pa je gonil očetu vole, ko so orali. Prodati se pa ni več pustil, ker ga je bilo izučilo; saj ga tudi niso hoteli prodati, ker so ga imeli preveč radi.

Simboli.

Vsak olikan človek si mora polagoma prisvojiti vsaj nekaj najimennitnejših tujih besedij. Taka beseda, ki se premnogokrat rabi, je grška beseda „simbol“, ki po svojem izvoru pomeni sostavo, in vsled tega znamenje in podoba ali sličnost. Ta pomen pa je dobila beseda tako-le:

Pri starih Grkih je bila semtertija navada, da sta prijatelja, katera sta sklenila gostoljubno prijateljstvo, prelomila deščico in s seboj vzela vsak jeden kos. Kadar sta se zopet sošla, spoznala sta se na tem, če sta se oba koščka popolnoma strinjala v celotno ploščico. To so imenovali simbol, in lahko je razvideti sedanjí obojni pomen: znamenje, ker je na tem prijatelj spoznal svojega gostoljubnega prijatelja, in pa sličnost, ker sta se oba kosa popolnoma ujemala.

Sv. cerkev rada rabi simbole, da izraža nevidne reči, milosti, verske in dejanske resnice z vidnimi reči, da jih lažje umevajo tudi preprosti ljudje. Nauk o simbolih je zelo mikaven. Zato bomo o priložnosti še kaj spregovorili o tem. Za danes vas le opozorim na simbol, ki vam ga kaže slika. Cerkev je na skaloviti gori, ker ji je Kristus zagotovil toliko trdnost, da je ne bode premagala nobena moč. Iz cerkve priteka studenček, ki nekoliko

nižje napolnjuje nekakšno jezerce, iz katerega teče studenčnica po sedmerih potokih na razne strani. Ti potoki pomenijo milosti božje, katere nam deli cerkev v svetih zakramentih. Naslikan je tudi dobri pastir, ki napaja ovčice s to čudežno vodo, t. j. deli vernikom božje milosti. Ovčica je posebno ljubezniv simbol za dobrega vernika zaradi lepih lastnostij, ki jih ima ovca in jagnje, kakor nam je razlagal Jezus sam.

